

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **E. Y.**, nar. X,
st. příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí
21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2023, č. j. OAM-699/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon

o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Litevská republika.

II. Obsah žaloby

- Žalobce v žalobě shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán v odůvodnění neuvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k obavě žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo Litevské republiky. Postup žalovaného považuje žalobce též za nezákonný a upozorňuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zdali žalobci v souvislosti s vycestováním do Litevské republiky nehrozí obdobné nebezpečí jako to, které mu hrozí při vycestování do domovského státu. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
- Zároveň žalobce požádal o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace dle něj není způsobilá napadené rozhodnutí zpochybnit. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

IV. Posouzení věci krajským soudem

- Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
- Žaloba **není** důvodná.
- Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
- Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát*.
- Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Litevská republika. Žalobce je držitelem dlouhodobého víza vydaného Litevskou republikou dne 1. 12. 2022 v Almaty s možností jednoho vstupu a

maximální délkou pobytu 10 dní ode dne 6. 12. 2022 do dne 30. 12. 2022. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Litevská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.

10. Z obsahu správního spisu plyne, že v průběhu pohovoru k žádosti se žalovaný žalobce výslovně dotazoval mimo jiné i na důvody, pro které by nemohl odcestovat do Litevské republiky. Žalobce vypověděl, že se mu v České republice líbí a slyšel, že v Litvě nejsou moc příjemní lidé. Proto nechce cestovat do Litvy a chce zůstat v České republice. Litevské vízum si vyřídil proto, že to bylo snazší. Pobývat tam nechtěl. V České republice chce pracovat a má tu známé. Další okolnosti významné pro posouzení žádosti neuvedl a uvést nechtěl.
11. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systémovým nedostatkům ve vztahu k azylovému řízení a podmínkám přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Nejdříve obecně shrnul důvody neexistence obav z tamního azylového systému a následně obecné poznatky aplikoval na případ žalobce. Došel k závěru, že žalobci v Litevské republice nelidské či ponižující zacházení nehrozí, přičemž tento svůj závěr opřel především o zprávu Ministerstva vnitra České republiky, ze které vyplývá pracovitost azylového systému Litevské republiky.
12. Z výše uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že žalovaný existenci individuálních okolností, které by mohly bránit přemístění žalobce do Litvy, zjišťoval a své závěry promítl do napadeného rozhodnutí. Sám žalobce žádné specifické okolnosti neuvedl, dokonce konstatoval, že bude respektovat rozhodnutí o přemístění do Litevské republiky, avšak s tím, že by chtěl zůstat v České republice. Skutečnost, že má žalobce v České republice známé, nicméně nepředstavuje natolik silnou vazbu, která by mohla mít na rozhodnutí žalovaného vliv.
13. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Naopak je v této souvislosti vhodné připomenout, že v právu Evropské unie platí domněnka vzájemné důvěry (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-29). Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Žalovaný má sice vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27), nicméně pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat.
14. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru uvedl, že jediným důvodem nevycestování do Litevské republiky je to, že se mu v České republice líbí. Tyto skutečnosti nejsou nicméně pro posouzení žaloby jakkoliv relevantní. Také v žalobě pak

zůstává poukaz na přesah obav žalobce v naprosto obecné rovině, resp. v rovině nedůvodné námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

15. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Litevské republiky. Požadavek žalobce, aby se těmito otázkami zabýval žalovaný, je nedůvodný.
16. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil. Za dané skutkové situace se žalovaný nebyl povinen výslovně zabývat tím, zda by žalobce mohl problémům, které měl v zemi původu, čelit i na území Litevské republiky. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce